

Газета Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради

Трибуна

Петропавлівської Борщагівки

№ 20(162)

14 вересня 2012 року

Вітання сільського голови

З ДНЕМ СЕЛА, ШАНОВНІ ОДНОСЕЛЬЦІ!

Нині ми з вами відзначаємо одне з найкращих свят нашої громади – День села Петропавлівська Борщагівка. Воно уособлюється з іменем Симеона Стопника – святого, який віддав своє життя служінню Богу. Він допомагав людям і своєю високою вірою показував яскравий приклад духовності, відданості вірі, моральної чистоти. Тому, всі

ми цього дня вшановуємо його пам'ять, його добрі справи як символ усього доброго, світлого і життєво важливого, що має велике значення для кожної людини.

Свято, яке ми відзначаємо сьогодні, величне тим, що тепер ми святкуємо 515 річницю з дня заснування Петропавлівської Борщагівки. Це знаменна дата у житті населеного пункту, громада якого зарекомендувала себе як високоорганізована, відповідальна і змістовна у всіх питаннях життєдіяльності. Не випадково наше село вже втретє поспіль визнано найкращим у питаннях благоустрою і правопорядку, що свідчить про цілеспрямовану роботу сільської ради, депутатського корпусу, членів виконкому, активістів громади. Ми і надалі будемо продовжувати цю роботу.

Шановні земляки! Вітаю Вас з Днем села! Зичу Вам міцного здоров'я, родинного щастя, благополуччя й добробуту.

Олексій КОДЕБСЬКИЙ,
Петропавлівсько-Борщагівський
сільський голова

Актуальне інтерв'ю

ОЛЕКСІЙ КОДЕБСЬКИЙ: “НАША ГРОМАДА – ВЕЛИКА СИЛА”

З кожним днем зростає Центр дитячої творчості, розташований на вулиці Кооперативна, 1

Свято – це завжди радість. А особливо, коли відзначається день населеного пункту. Адже кожна людина надзвичайно любить свою малу батьківщину і високий патріотизм кожного мешканця цілком зрозумілий.

Таке ж ставлення до Дня села і в Петропавлівській Борщагівці, яка нині відзначає 515 річницю з дня заснування. Тож з цієї нагоди напередодні свята наш кореспондент зустрівся з сільським головою Олексієм Кодебським.

– Вітаю вас, шановний Олексій Іванович, зі святом! І моє запитання якраз і стосується святкування Дня села. Я знаю, що цей захід започатковано саме вами, причо-

му вперше в районі. Яка головна мета відзначення Дня села?

– Дякую за вітання. Дійсно, 13 років тому ми вперше відзначали це свято. Головна мета такого всенародного дійства – прагнення до єднання громади, до згуртування всіх людей, які проживають на території як Петропавлівської Борщагівки, так і села Чайки.

З іншого боку сільська рада і я, як сільський голова, прагнемо ще більше піднести патріотизм наших людей, їх гордість за рідне село, яке з кожним роком стає дедалі кращим, де зростає добробут, поліпшується обслуговування, множаться успіхи в усіх сферах діяльності. Власне, це також ми відзначаємо саме під час святкування Дня села.

Назву такий факт: третій рік поспіль наш населений пункт визнано як найкращий в Україні в питаннях благоустрою і охорони громадського порядку. І цю роботу здійснюють чимало активістів громади, чий внесок найпомітніший. Тож, нагороджуючи

Продовження на 2 стор.

Вітання

ШАНОВНІ ЖИТЕЛІ СЕЛА ПЕТРОПАВЛІВСЬКА БОЩАГІВКА!

День села – це свято всіх, хто тут живе. Цей день пов'язує минуле, сьогодення та майбутнє. Історія кожного села є частинкою історії України, яку творять люди своєю щоденною нелегкою працею. А також це нагода, щоб вшанувати діячів, імена яких відомі не тільки в Петропавлівській Борщагівці чи в Київській області, але й у всій Україні.

Дорогі жителі Петропавлівської Борщагівки!

Ваша щоденна праця, відданість та любов до рідного краю заслуговують на глибоку повагу. Хочу висловити особливі слова пошани та подяки людям старшого покоління, чия мудрість та життєвий досвід допомагають молодим та підтримують славетні традиції свого народу.

Зі святом!

З повагою Петро Мельник

Вибори - 2012

У ПЕТРОПАВЛІВСЬКІЙ БОРЩАГІВЦІ ГРОМАДА ЗУСТРІЛАСЬ З ПЕТРОМ МЕЛЬНИКОМ

10 та 11 вересня кандидат у народні депутати України Петро Мельник зустрічався з жителями сіл Петропавлівська Борщагівка та Чайки. На зустріч також завітали сільський голова Олексій Кодебський, представники комунальних служб, лікувальних закладів.

Петро Мельник під час зустрічі прозвітував про свою діяльність як народний депутат. Так, було забезпечено медичним обладнанням лікувальні заклади сіл Петропавлівська Борщагівка та Чайки, встановлено дитячі майданчики по вулицях Шевченка та Шкільна. Петро Володимирович також розповів про роботу у Києво-Святошинському районі та Ірпінському регіоні юридичних клінік «Справедливість» та його громадських приймалень, де мешканці сіл отримували безоплатну юридичну консультацію щодо захисту порушених чи невизнаних прав. Також завдяки громадському руху «Екологічна варта ХХІ ст.», створеного за ініціативи народного депутата Петра Мельника, висаджуються дерева, прибираються вулиці, заплановано роздільне збирання сміття, його вчасне вивезення, ліквідація та очистка водоймищ. Заплановано і відкриття Центру дозвілля, станції швидкої допомоги, газифікація села та проведення каналізації.

Під час зустрічей обговорювалися і проблеми села. Так, потребують вирішення питання соціального забезпечення педагогів, які щойно закінчили навчання у ВУЗах та розпочали трудову діяльність, недостатньої кількості соціального та доступного житла, схеми розподілу бюджетних коштів, будівництво дитячого садка та школи, реконструкції медичної амбулаторії

Петро Мельник і Олексій Кодебський під час зустрічі на вулиці Шкільній

у Петропавлівській Борщагівці й фельдшерський пункт села Чайки, оформлення документів на земельні ділянки та чимало інших. «Я позитивно ставлюся до критики, — зазначає Петро Мельник. — Адже таким чином громада вказує на ті питання, які потребують вирішення. Усі зауваження будуть враховані, бо метою роботи кожного депутата є покращення життя громади, інтереси якої він представляє у Верховній Раді».

Подія

ПЕРШИЙ КАМІНЬ ЗАКЛАДЕНО

Отець Володимир закладає символічний перший камінь

Напередодні Дня села поруч з сільською радою відбулося закладення першого каменя на будівництві житлово-розважального комплексу, який споруджує ТОВ «Житлоіндбуд-1». Участь у цій події взяли Петропавлівсько-Борщагівський сільський голова Олексій

Кодебський, один із засновників та директор будівельної організації В'ячеслав Лайшев та Валерій Абаєв, настоятель храму Різдва Богородиці отець Володимир, інші офіційні особи.

Під час проведення заходу сільський голова Олексій Кодебський дав згоду на початок будівництва, а отець Володимир освятив спорудження комплексу і здійснив символічну закладку першого каменя будови.

Подробиці – в наступному номері газети.

З питань інформації звертатися за тел. (098) 057-67-44.

Інф. "Трибуни"

Урочистості проводить сільський голова Олексій Кодебський

ОЛЕКСІЙ КОДЕБСЬКИЙ: “НАША ГРОМАДА – ЦЕ ВЕЛИКА СИЛА”

Напередодні Дня села знову відкрито дорогу між селами Петропавлівська Борщагівка і Чайки, що дало можливість вирішити тут питання транспортного сполучення

Початок на 1 стор.

кращих, ми ставимо їх як приклад для громади, заохочуючи односельців до активності, до широкої участі в справах села.

– **І, як ми бачимо, результати від того множаться мало не щоденно...**

– Безперечно. Тут я хочу виокремити ще один приклад. Це стосується розвитку фізкультури й спорту на території наших населених пунктів. Дбаючи про здоров'я мешканців, три роки тому я ініціював створення спортивної бази, де діти, молодь могли б зміцнювати власне здоров'я. Сільська рада виділила на ці цілі близько 6 мільйонів гривень. За короткий час побудовано стадіон і міні-футбольне поле зі штучним покриттям. Введено і тренажерний зал. Такий підхід себе повністю виправдав: тепер при навчальному закладі села діє футбольна школа з чотирма різновіковими футбольними групами.

Особливо я радий за молодь. Вона активна і нині презентує Петропавлівську Борщагівку не тільки в чемпіонаті Києво-Святошинського району, а й області. Причому в обласній вищій лізі нашу громаду презентують одразу 2 команди – “Чайка” і “Лідер”. І як діти, так і молодь зміцнюють щоденно своє здоров'я, про що нині в Україні заговорили усі.

Утім, про те, що в цьому напрямку ми йдемо правильним шляхом, свідчать і результати: ФК “Чайка”, президентом якої є член виконкому сільської ради Олександр Нігрудца, а головним тренером відомий

місце в республіканських змаганнях.

Отже, як бачимо, цю важливу справу сільська рада здійснює послідовно і цілеспрямовано. В результаті зміцнюється здоров'я молодого покоління. З іншого боку, школярі, молодь підносить авторитет і множить славу нашого села не лише в Києво-Святошинському районі, а й далеко за його межами. І тому зростають патріотичні настрої серед підростаючого покоління. Це дає змогу виявляти неабиякий вплив на його виховання. Тому громада, яку спрямовує сільська рада, високо цінує цю роботу. І взагалі, наша громада – то є велика сила...

– **Коли ви підкреслюєте це, то маєте на увазі і весь спектр соціально-економічного розвитку обох наших населених пунктів?**

– Саме так. Візьмемо вирішення суто соціальних питань. Лише нещодавно ми побудували нове приміщення дитсадка “Малютко”, а вже розпочали зведення нового, більш потужного. Вже не кажучи про ще один заклад для дітей – Центр творчості. Дитсадок ми плануємо ввести в експлуатацію вже в наступному році. А от подарунок для талановитих дітей ми хочемо зробити вже на новий рік. Адже число обдарованих дітей дедалі більше зростає. Вже й нині наші школярі є переможцями як районних творчих змагань – конкурсів, олімпіад, фестивалів, так і обласних і республіканських. Тож введення в дію центру стане додатковим імпульсом у вихованні і

Майбутнє Петропавлівської Борщагівки – діти. Про це повною мірою засвідчило будівництво ще одного дитячого садка на вулиці Парковій, 34, про яке розповідає нашому кореспондентові інженер з будівництва сільської ради Леонід Ремінець

мий фахівець Олександр Ігнат'єв. Завдяки їхнім зусиллям клуб посів 2 місце в минулорічній першості Київської області. Не “скидає обертів” “Чайка” і в нинішньому році: вона на рівних зіграла у фіналі кубка області з чемпіоном і переможцем фіналу вишгородським “Діназом”, а в першості 2012 року перебуває у лідируючій групі.

Варто підкреслити, що цю високу ноту змагальності взяли й діти: школярі стали не тільки чемпіонами району, а й зайняли 3

Розмову вів
Михайло ГРИЩЕНКО

ПРО СЕЛО: ДУМКИ ВГОЛОС

Іван Петришин, голова Петропавлівсько-Борщагівської ради ветеранів і інвалідів Великої Вітчизняної війни

– Мені надзвичайно пощастило в тому, що я живу в одному з найкращих сіл України. Саме тут з належною повагою і розумінням ставляться до всіх людей поважного віку, допомагають матеріально, підтримують морально. Тому, зрозуміло, нам приємно напередодні Дня села це відзначити. Тож хочу висловити від нашої ветеранської організації персональне вітання нашому сільському голові Олексію Кодебському.

Ніна Лузанчук, лікар-акушер Петропавлівської медамбулаторії:

– Я проживаю в Петропавлівці з 1985 року. З того часу село весь час розбудовується. Якщо взяти, наприклад, медамбулаторію, то вона з допомогою сільради відремонтована, завезено нове обладнання. Мої пацієнти, зокрема, дуже задоволені тим, як виглядає оглядовий кабінет. А святкування Дня села – завжди приємні емоції. Тим більш, що нам є чим пишатися. Наше село – найкраще!

Сеогій Стецюк, зварювальник:

– Мені подобається село тим, що тут є гарна школа для моїх дітей. Є багато спортивних секцій, де діти можуть проявити себе, є чим зайнятися. Також те, що тут завжди чисто, прибрано, розвинута інфраструктура села, хороша транспортна розв'язка. Приємно, що село постійно розбудовується. А що може бути кращим від того, що ти живеш повнокровним життям і пишаєшся населеним пунктом, в якому проживаєш?!

Алла Чугай, приватний вихователь:

В порівнянні з іншими сусідніми селами, наше село набагато красивіше, затишніше, охайніше, за що хочеться подякувати сільській раді. Ну й саме розташування села дуже зручне, близько до міста Києва. Приємно також те, що тут постійно щось оновлюється, будується. Саме сьогодні вдома говорили про те, як гарно відновили почту. Це дуже приємно, що відбуваються такі зміни.

Аня Шишко, майстер перукарні «Наталі».

– Хоча я і народилася в м. Києві, але своє дитинство провела саме тут, в Петропавлівці. Ходила до місцевої школи. Тепер я тут працюю. Село чисте, гарне та величне. Мешканці привітні, чудова медамбулаторія, достатня кількість магазинів. Тому це село мені подобається. А святкування Дня села, це завжди якісь конкурси, розваги, дискотека. Тим паче що в нас кругла дата – 515 років.

Заїка Валерій, менеджер будівельних проектів:

– Наше село має гарне розташування – близько біля Києва і це дуже зручно. Разом з тим приємно, що воно залишається селом, про яке дбає наша сільська громада на чолі з сільською радою. Мені подобаються, що тут дбають про дитячий садок, школу. Є футбольні стадіони, біля школи, на яких мають можливість займатися не лише школярі.

Людмила Михайлова, жителька села Петропавлівська Борщагівка:

– Ми багато подорожуємо по Україні, але такого населеного пункту як у нас більше не зустрічали. Бо наше село дуже розвинуте, воно постійно йде в ногу з часом. А також воно дуже красиве! Особливо мені дуже подобається наша церква. Вона настільки велична і красива, що не втомлюєшся нею милуватися. Тому відчуваєш неабиякі гордість, радість і піднесення.

ПЕТРОПАВЛІВСЬКІЙ БОРЩАГІВЦІ ВИПОВНИЛОСЯ 515 РОКІВ

Знати історію рідного краю дуже важливо. Адже її творили наші пращури. Тому все, що з ними пов'язано, – і цікаво, і корисно. Бо ми нащадки і спадкоємці славних справ минулих поколінь і маємо завжди пам'ятати: якщо знаємо про минуле, то й майбутнє набуде реальних обрисів. Тому що наступність поколінь – ці начебто невидимі духовні зв'язки виховують в нас любов до рідної землі, Батьківщини.

Борщагівка, як і всі Борщагівки, отримала свою назву від назви річки, на берегах якої розташувалася, хоча поселення й виникли у різний час і належали різним монастирям, за якими і мають складові у своїх назвах: Братська (найпівденніша), далі вниз течією річки – Михайлівська, Микільська, Софіївська, Петропавлівська.

Ще в VII ст. до н. е. на території, яку нині займає Петропавлівська Борщагівка, жили кочові племена, а перша письмова згадка про ці місця датована 1497 роком. Саме тоді великий князь литовський Олександр передав ці землі Києво-Михайлівському монастирю. Трохи пізніше тут з'явився монастир, який носив ім'я Петра і Павла. Відтак його й назвали Петропавлівським. Навколо виростили поселення – хутори, мешканці яких разом із монахами вирощували овочі, необхідні для приготування борщу. І, очевидно, готували його настільки смачним, що хтось із гостей не втримався від похвали на адресу місцевих кулінарів. А можливо, саме тут і винайшли страву, яка нині відома в усьому світі, бо стала загальнонаціональною.

Наступну письмову згадку знаходимо в реєстрі від 10 вересня 1517 року. Тоді цей населений пункт носив назву – "хутір Святошинський". Сучасна назва зустрічається з 1723 року.

Після смерті Богдана Хмельницького 1657 року почався страшний період майже тридцятилітньої війни між Україною і Польщею під назвою "Руїна". Руїна принесла жакливе спустошення Правобережній Україні. Дослідник історії Київської сотні Сергій Шамрай вказує, що в описі 1686 року всі Борщагівки згадуються як "пусті селища".

Тут нараховувалося лише 22 двори. Ймовірно, Борщагівки під час татаро-монгольської навали були повністю знищені, а назви селищ зовсім зникли з пам'яті людської.

17 грудня 1743 року Петропавлівському монастирю митрополит Заборовський офіційно надав у володіння частину борщагівських софіївських володінь на річці Борщагівка для підтримки матеріального стану. Однак 1786 року Катерина II ліквідувала Петропавлівський монастир, передавши його споруду і землі грецькому Катерининському монастирю.

У XVIII ст. почалося поступове відродження населеного пункту, але його довгий час можна було називати хутором: тут налічувалося лише 6 дворів, 1723 року – 18, 1756 року – 24, 1766 року – 14, 1781 року – 17. У середині століття з невідомих причин спостерігалось зменшення кількості мешканців поселення. За відомостями канцелярії Київського полку, у 1745–1749 роках податків надійшло 2 руб. 50 коп. – найменше з усіх Борщагівок.

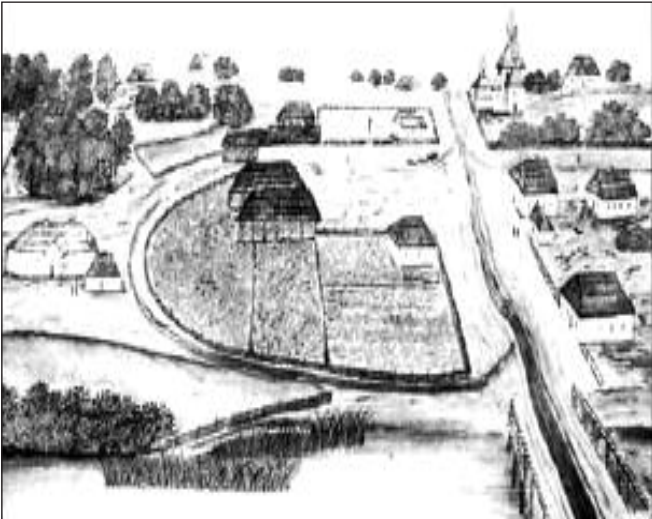
Протягом XVIII-XIX ст. кількість жителів Петропавлівської Борщагівки поступово збільшувалася з такою динамікою: у 1766 році – 100 осіб, у 1787 р. – 201, у 1864 р. – 755, у 1885 р. – 975, у 1900 р. – 1675. Зберігся опис господарства села за 1787 рік. Усього – 163 голів худоби і 250 кіп сіножаті (1 копа – 60 снопів). Населення в основному займалося хліборобством. У селі також працювало два ткачі. Монастирський двір мав два млини, гуральню – 360 відер на рік, рибні лови, пасіку, сіножаті на 200 кіп, ліс, худобу (22 голови). У попівському дворі було сіножаті на 9 кіп, худоби 9 голів, господарство обслуговували 2 робітничі. Судячи з наведеного опису, панщини на монастирських нивах під час жив не було, був відробітковий сінокіс. Жителі сіяли жито, овес, просо, а в неврожайні роки йшли на заробіток до Києва.

1786 року цариця Катерина II провела секуляризацію церковних земель. Землі монастиря перевели у державну скарбницю. Селяни почали називатися "казенними", державними, тобто вільними, але на державній землі. Сам Петропавлівський монастир взагалі ліквідовано – у його приміщення перевели грецький Катерининський монастир. Ось чому в селі залишився невеликий гостинний двір, дача,

ставок і млин цього монастиря, що давало 600 рублів прибутку за рік. В офіційних документах київського губернаторства деякий час влада намагалася не згадувати про колишню приналежність Борщагівок до монастирів. Самі села називалися Борщагівками – Великою, Середньою і Малою.

У 1755 році в селі збудовано дерев'яну церкву на честь преподобного Симеона Стопника під керівництвом ігумена Петропавлівського монастиря Антонія Величковського. У 1849–1850 роках за рахунок державної скарбниці, яка виділила 1508 рублів, і коштів парафіян церква капітально відремонтована. У 1861–1863 роках – реконструйована.

Цікавим для нащадків мешканців Борщагівок є перелік прихожан церкви Петропавлівської Борщагівки, найактивніших громадян села, які брали участь в організації ремонту церкви й у встановленні справедливості: Андрій Миголь, Влас Демиденко, Федір Макаренко, Василь Бебра, Григорій Коваленко, церковний староста Семен Мельниченко, Андрій Войтенко, Володимир Костенко, Мирон Рибченко, Григорій Литвиненко, Павло Мельниченко, Іван Сябер, Семен Прокволистий, Семен Драба, Карп Тритинич, Філімон Мельниченко, Степан Коваленко, Семен Забридний, Тимофій Тритинич, Тимофій Пазич, Лук'ян Донченко, Ілля Макаренко, Мартин Кодебський, Іван Баран, Охрім Задорожний, Олександр Фоменко, Іван

Кириленко, Григорій Зивак, Яків Федоренко, Кирило Андрійко, Павло Горбач, Пимен Мельниченко, Іван Миголь, Ігнат Коваленко, Кузьма Гайовий, Стефан Пазич. Це повний перелік громади села, яка вирішувала справи свого поселення. У голосуванні на сільських зборах могли брати участь чоловіки, голови родин.

Через деякий час після зведення церкви Петропавлівська Борщагівка одержала статус села. В "Описи Киевского наместничества" за 1781 рік у селі зареєстровано "16 хат посполитих владельческих, разночинческих казачьих подсосудков... проживание одной особы духовного звания".

У 1787 році, після передачі монастирських земель до державної скарбниці, село Петропавлівська Борщагівка разом із володіннями інших монастирів (Братської Борщагівки, Михайлівської Борщагівки, Совками, Микільської Борщагівки) та іншими землями входить до складу казенного петропавлівського маєтку. У середині XIX ст. тут знаходилося волосне управління навколишніх сіл. Сільський млин, ставок, а також будинок для літнього відпочинку належав архимандриту Києво-Грецького Катерининського монастиря.

1 листопада 1843 року при церкві відкривалася парафіяльна школа, у якій навчалось 13 дітей. У 1886 році для школи будувалося нове приміщення. На початку XX ст. у школі було близько 60–70 учнів.

Незважаючи на те, що церква Симеона

Стопника ремонтувалась, добудовувалась, обновлявся настінний живопис, іконостас, вона постаріла. Технічний стан церкви був незадовільний. Місткість – мала (1900 року кількість дворів у селі зросла до 262, а число жителів – до 1675 осіб), тому постало питання про будівництво нового храму.

У газеті "Киевлянин" № 27 від 5 лютого 1908 року оголошувалося про конкурс на будівництво церкви в селі Петропавлівська Борщагівка. Підряд на будівництво видано селянину-самоуку з містечка Димер Київського повіту Петру Темку, який мав добрі рекомендації після побудови церков у селах Сваром'я Чернігівської губернії та Борки Київського повіту.

Церкву споруджено протягом 1908–1909 років, згідно з проектом і кошторисом архітектора Є. Єрмакова, на основі типових проектів середини минулого століття. У плані це – хрестово-купольна споруда з гранчастою апсидою. Вона мала три входи – центральний і два бокових. Стіни церкви були викладені з цегли й тиньковані. На художній образ фасадів церкви вплинули модні на той час прийоми псевдоруського стилю в архітектурі, а також ремісничі традиції місцевих мулярів-майстрів. Фасади виконані в еkleктичних формах "неоруського" стилю, а оздоблення завершення стін церкви, поребрика елементів декору взяті з дерев'яного зодчества. У середині церкву тиньковано й виконано розпис.

Церква, яка вміщала до 800 чоловік, була розташована на пагорбі майже в центрі села, біля ставу та головної дороги через село. Вона формувала вертикальну домінують забудову. Вартість робіт складала 7400 рублів. Цеглу, дрова, вапно виділила громада. У цей час значно зросла чисельність прочан (кількість жителів села становила 1855 осіб).

Свято-Симеонівська церква в селі Петропавлівська Борщагівка залишалася діючою до 1932 року, а потім розділила долю більшості православних храмів країни. У церкві зробили клуб, спортзал і котельню (1932). Розібрано бані, дзвіницю, завершення стін. Із часом облаштовано новий дах, прибудовано металеві сходи, зроблено нові отвори в стінах, зрізано частину пагорба, на якому височіла церква, знищено огорожу подвір'я. Церква повністю втратила свій первісний вигляд.

У 1950–1960 роках церкву продовжували використовувати як клуб – повністю розібрали південний приділ, у зв'язку з чим до бокового входу підведено довгі сходи. На північному фасаді облаштований вхід і металеві сходи до кіноапаратної. У вітальній частині храму розмістили котельню, до апсиди прибудували димар, знесли металеву огорожу, перепланували й забудували навколишню територію.

У 2003 році споруда колишньої церкви згоріла за нез'ясованих обставин...

Наявний архівний матеріал дає можливість відтворити Свято-Симеонівську церкву, а церква – завжди великий внесок у майбутнє.

Гайдамачина 1768 року поширювалася на польську частину України, але багато гайдамаків було й з прикордонних російських володінь Київщини. Наприкінці 1768 року в Борщагівці кілька киян і селян із ближніх сіл зібралися на монастирському дворі і вирішили йти за польський кордон бити шляхту. Поблизу Білого-родського форпосту загін на кількох підводах перетнув кордон і почав нищити шляхту в Ігнатівці, Гореничах, Шпийках.

На початку XX ст. селяни всіх Борщагівок відмовлялися платити непосильний податок земству, оголосивши, що "вчиняють спротив, аж до бою". У Софіївській Борщагівці дійшло до сутичок. Тут для придушення "свавілля" громади на 110 селян "кинули" 660 кінних поліцейських. У Петропавлівській Борщагівці громада також зібралася і вирішила не платити нових податків. Очолював цей виступ

селян Федот Тритиниченко.

Надалі, у довоєнний період, село пережило весь хід трагічних подій країни і народу.

У лютому 1919 року рішенням Ради Народних Комісарів було створено сільську раду.

У 1923 році як символ нових радянських відносин на селі створено комнезам. Почалася суцільна колективізація (1929). У цей час повстав колгосп "Червоний незаможник".

У 1933 році, незважаючи на приміське розташування села, тут, як і в інших Борщагівках, вмирили від голоду люди. Зі спогадів місцевих жителів відомо, що небіжчиків ховали на старому цвинтарі, а також у лісі вздовж Житомирської траси.

У 1939 році в селі побудували нове приміщення школи. Перший директор (1939–1947) – Микола Стесенко. Після нього директорами школи були Іван Радченко, Микола Ліготський, Валентин Крушинський, Павло Машовець, Володимир Павленко, Микола Татуревич.

За роки війни на фронт пішло понад 700 жителів села, із яких 312 – загинуло. За мужність, виявлену на фронтах II Світової війни, 120 селян нагороджені орденами та медалями. Уродженець села Іван Мельниченко був удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Він почав війну у 1942 році, воював на Західному і 2-му Білоруському фронтах. Поранений Мельниченко не залишив поля бою. Він помер від ран і похований в селі Бошари Мстиславського району Могилевської області (Беларусь), де на могилі встановлено пам'ятник. Пам'ятник герою є і в Петропавлівській Борщагівці (поруч зі школою). 16 червня 1944 року стрілецький батальйон капітана І. Мельниченка 492-го стрілецького полку форсував Дніпро, вибив ворога із траншей, знищивши дві самохідні гармати і 120 гітлерівців.

Після війни почалася відбудова села. Люди багато і чесно працювали. За мирну працю орденом Леніна нагороджено голову колгоспу Михайла Шпаченка, директора школи Івана Радченка, вчителя Лідію Зозулевич, бригадира Івана Затворного, Марія Ільківна Брндаренко, завуча школи Ніну Іванівну Радченко.

Петропавлівсько-Борщагівську школу закінчив Герой Соціалістичної Праці Михайло Горобей, генерал-лейтенант Юрій Якубовський, чемпіон світу з кікбоксингу Олександр Попов, чемпіонка світу з тайського боксу Наталія Бірюк та багато інших.

Сучасна Петропавлівська Борщагівка живе своїм розмірним трудовим життям, розростається та набуває вигляду селища міського типу.

Розвивається малий та середній бізнес, поступово вирішуються соціальні проблеми. Здано в експлуатацію третю частину школи. А це – актова та дві спортивні зали, їдальня, бібліотека. Введено в експлуатацію амбулаторію (оснащено сучасним медичним обладнанням), два діагностичних центри, стоматологічний кабінет. До послуг мешканців села – магазини, ресторани, кафе, готелі, 2 стадіони, два футбольних поля, клуб важкої атлетики, аптека.

На території Петропавлівської Борщагівки зареєстровано понад 700 приватних підприємств і суб'єктів підприємницької діяльності. Вони не тільки сплачують податки, поповнюють бюджет сільської ради, а й сприяють поліпшенню благоустрою села, яке займає площу 402 га, а господарської території – 989,9 гектарів.

Через село з півдня на північ протікає річка Борщагівка (Нивка), від якої утворилася низка озер (біля Житомирського шосе та за Білгородським шляхом). Зберегли свої давні назви кутки Матківщина, Шлях, Боярщина, Харківщина, Будюківщина, Голопузівка, Солом'янка, Загай, Жабівщина.

Щорічно 14 вересня проводиться День села. Це справжнє свято для трудівників. Перед жителями виступають відомі артисти, діячі культури. У Петропавлівській Борщагівці проживає письменник Павло Костенко – автор роману "Борщагівська осінь".

Інф."Трибуни".

АННА КОРОЛЬ: «ПЕТРОПАВЛІВСЬКА БОРЩАГІВКА – НАЙКРАЩЕ СЕЛО В СВІТІ»

Вже 50 років проживає в Петропавлівській Борщагівці Анна Яківна Король – дитина війни, пенсіонерка, долю якої обпалила війна. Вона зазнала неабияких поневірянь в житті. Та, незважаючи на тяжкі випробування, лишилась життєрадісною, впевненою в собі та закоханою в наше село людиною.

Анна Яківна народилась у Ставищенському районі, на Київщині. Коли їй виповнилося 4 роки, розпочалася війна. З фронту не повернувся батько. Тому, щоб вижити, вже в 10 років дівчина переїхала до столиці, де проживали родичі.

Післявоєнні роки запам'яталися Анні детально. Особливо, коли розпочався голод. Сім'я жила дуже бідно. Довелося йти в найми, щоб їх велика родина вижила. Аня доглядала дітей, виконувала різну хатню роботу. У Києві вона закінчила 7 класів. Потім працювала на заводі ім.Корольова.

Анна Яківна незабаром переїхала в Петропавлівську Борщагівку. Тут працювала в радгоспі «Совки», в робітничій їдальні. Радгоспне керівництво виділило земельну ділянку, на якій побудували дім. Тепер її дружна родина має 2 дітей та 3 онуків.

Напередодні Дня села Анна Яківна завітала до редакції і принесла вірш про рідне село, який ми з радістю друкуємо.

КВІТНЕ РІДНЕ СЕЛО

Моє рідне село, як ти довго дрімало?!
Наче тебе хтось міцно приспав.
І багато людей тут колись керувало
Та добра, щастя й долі ніхто з нас не мав.
Тебе гнітили, про тебе не дбали,
Не мали ми світла, ні газу, тепла...
Ходили по Шляху й мисили багнюку,
І жодна людина добре жити не могла.
Та ось ніби Бог та над нами змолвився –
Пробудилось як радість село, зацвіло.
Це, нарешті, Господар, у нас появився
І тепер час згадати про те, як було.

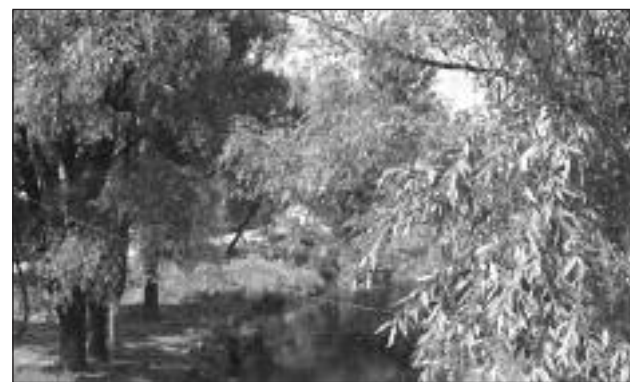
Як калина, у травні, розквітла місцина,
Стали люди в добробуті жить-поживать.
Нова школа, дитсад... Тепер кожна дитина
Має все, щоб навчатися й горя не знать.
Тут до церков під золотими куполами,
Люди на свято і в будні ідуть.
Будинки новенькі, Божественні храми,
Як гриби, тут щоденно ростуть.
Петропавлівко мила! Ти у світі – найкраща!
Тут кується майбутнє заради дітей!
Тут живу й звідси я не поїду нізачо,
Бо тут дбають про щастя вже літніх людей.
Голова наш – Кодебський знає наші потреби,
Про добробут турбується кожного дня.
Хай же щастя зростає до самого неба,
А радість квітує у душах щодня.

Анна КОРОЛЬ,

жителька села Петропавлівська Борщагівка

МОЄ СЕЛО

Вже з неба скочується сонце,
І нічка закрадається в віконце,
По вулиці проїде ще останнє авто
І тиша огорне моє село.

Лиш чути світлячків переспівку дзвінку,
Та над ставочком верб розмову гомінку.
Десь вітерець у листі пожовтілим зашумить.
Оглянути простори він свої спішить.

В садах понишпорить, найкращі квіти пошука,
Між куполами церкви поблука...

На річку тиху хвилю нажене.

Самотнього рибалку спати прожене.

З дерев дрімаючих пожовкле листя скине.

Осінь квітів аромати рознесе.

По вуличках охайних промайне.

А потім й сам між хатами засне.

Та лиш впаде на квіти рання роса,

Й зоря багряна в небі запала,

Як зашумить село, загомонить,

І новий день зустріти поспішить.

Дорога стане схожою на автобам,

Тут до недавна, вітер сам блукав.

Малеча поспішить в садок новий.

Немов бджолиний вулик стане двір шкільний.

Із новим днем вітаються прохожі.

І магазини двері відчиняють нам.

Працюють вже аптеки й перукарні.

І в кожній хаті будуть раді вам.

В моєму серці гордість за село,

Яке зуміло нез'єднане поєднати

Прогрес і розвиток від часу взяти.

Красу та щирість здавна зберегло.

О.ЗАЙКА,

жителька села Петропавлівська Борщагівка

Поезія про село

В МАЛИХ СЕРЦЯХ ГОРИТЬ ЛЮБОВ ВЕЛИКА

ПЕТРОПАВЛІВКА

Як не любити тебе, Борщагівко,
Затишна, гарна й привітна домівко.
Мова українська звучить з уст дитини,
Й пісня у небо летить солов'їна.
А як узимку сніжком замете,
Скрізь він виблискує, наче перлини,
І кожен день так і манять мене
В ріднім селі ті знайомі стежини.
А як весною садок зацвіте,
Й ключ полетить в небесах журавлиний,
Знову чарує і вабить мене,
Нивки краса і дзвінкий спів пташиний.
Влітку цвітеш, наче вділа вінок,
Із незабудок, троянд і жоржини.
А чорнобривці, любисток й барвінок,
Мов вишивану оділа кофтину.

А яка ж в нас, в Петропавлівці, осінь:
Все золотить, наче в гості всіх просить.
В храмові свято село на Семена,
Щедро стрічає гостей всіх у себе.

Тож, люди добрі, і ви завітайте,
Про Петропавлівку також дізнайтесь.
Кращого годі села пошукати,
Вся Україна про це має знати.

Наталія Підлісник,
керівник літературної студії «Ярінь»,
вчитель української мови
та літератури П.Борщагівської школи

Село моє рідне!
Живеш ти в душі.
Як сонечко сяєш
Щоднини мені.
Ти влітку і взимку
Красиве завжди.
Ніде більш не знайдеш
Такої краси!

Діана Кім 8-Б клас

Красиве в нас село, барвисте
Дерева всюди золотисті.
Тут є лісок і річка Нивка,
Ще – лісопарк і дитсадок.
Тут дітки граються в садочку,
А поруч – школа із дзвіночком,
Що кличе учнів на урок.
В селі нова велика церква,
Блищать під небом куполи.
А небо чисте й сонце ясне,
І настрій тут завжди прекрасний.
Люблю тебе, село моє,
Бо ти найкраще в світі є.

Дар'я Кожедуб,
6-Б клас

Моє село чудове, миле.
Квітує гай у ньому є.
А ще тут водяться тварини
І заєць, й вовк, ще й лиска є.
Моє село, мов квітка різнобарвна.
У всій красі воно цвіте.
Тут процвітає народ славний.
Моє село – воно таке.

Анастасія Стравінська 6-Б клас

В мене за вікном цвіте калина,
А в садку росте малина.
І сміється голосно дитина.
І щаслива вся її родина.
Річка свою пісеньку співає,
Ліс шумить, немов їй заграває.
У гаю щебече соловейко,
Як же в нашому селі гарненько.

Вероніка Доценко 6-Б клас

Село моє! Домівка рідна,
Тут я живу, знайоме все.
Я розцвіла в тобі, мов квітка
В ранковій ніжності верби,
В пелюстках мальви і жоржини,
У барвах жовто-голубих.
І у піснях, які тут линуць,
Мов солов'їний в гаю спів
І в українській білій хаті!
Та в ласці материнських рук
І в настанові строгій тата
Та школі рідної наук!

Маша Хоменко, 7-Б

НАШ ПРОМЕНИСТИЙ БАТЮШКА

Тривалий час в Петропавлівській Борщагівці в храмі Симеона Стовпника здійснює службу батюшка Симеон. З ним напередодні зустрічався наш кореспондент.

Так уже повелося, що чим люди-на скромніша, тим менше ми про неї знаємо.

Дякуючи Богу, у церкві Симеона Стовпника у селі Петропавлівська Борщагівка є така людина, про яку необхідно написати і розповісти людям, про життєвий подвиг отця Симеона, який вірою і правдою прослужив у нашому храмі 25 років. Скромність його не дала мені багато чого про нього дізнатися, але я при розмові з ним по крупинці, по словечку дізналась, що наш батюшка Симеон народився в глибоко віруючій сім'ї священника.

Батька звали Іван Семенович Пустотін. Мама – Афанасенко Тетяна Ігнатівна. До і після війни батько – Іван Семенович служив священником у Вознесенській церкві на Байковому кладовищі, а мама виховувала чотирьох дітей. Чому мама? – тому що батько віддав себе служінню Богу, церкві, і людям. Коли почалася війна, в червні 1941 року, батько, продовжуючи служити в церкві, почав допомагати партизанам, ризикуючи своєю сім'єю. Зокрема, відомому керівнику партизанського загону Сидору Артемовичу Ковпаку. Був у них зв'язківцем, а у своїх проповідях не приховував ставлення до Радянської Влади. У нього була довідка, видана С.А. Ковпаком, про його участь в партизанському загоні.

З наступом німців на Київ, його сім'я була евакуйована з міста. Сам батюшка лишився служити у храмі. Після визволення м. Києва від фашистських загарбників, в 1943 році, мама з дітьми повернулася до Києва. В сім'ї було троє синів і дочка. Як тільки наші війська вступили до Києва по доносу старости церкви батька арештували. За статтею він підпадав під розстріл. Довідку, яку він пред'явив про допомогу С.А. Ковпаку, слідчий знищив. Зі слів батька слідство пом'якшило йому покарання до 20 років каторги. Відбував покарання в Красноярьському краї, потім його перевели в Джезказган (Казахстан) на рудники.

Оскільки мати Симеона була дружиною людини, яку вважали ворогом народу, над нею нависла загроза смерті. Вона пішла у Веденський монастир, в якому перебувала до 1960 року, потім її

Особливо любила його Ігуменія Веденського монастиря – Єлифєрія, яка завжди старалася всунути йому в руку щось смачненьке. На весілля благословила з іконами і дала 10000 карбованців. Він згадає цю Ігуменню зі сльозами на очах. Малому Симеону часто приходилося спати на нижній перекладні амвону, а після служби в храмі його будили і за руку відводили до матері. Отже, маленький

Отець Симеон з сином Володимиром

Симеон ще змалечку оберігався Богом і наповнювався його духом. Проживаючи в Лаврі, батюшка вчився в школі, часто навідував маму, – вона вже прийняла постриг і була монахинєю. В 1953 році, коли помер Й.В. Сталін, батька звільнили після 11 років каторги. У Києві жити йому не дозволили і Владика Лаври єпископ Нестор благословив його священником у м. Первомайськ. Так, як мама була монахинєю, то разом жити з батьком не дозволяв її сан. Коли батько повернувся із заслання, вони зустрілися всього один раз за сімейним столом. Кожен віддав себе в руки Божі – мама знову повернулася в Флорівський монастир, а батько був направлений у місто Первомайськ священником.

Батюшку Симеона знали по батьку і він уже служив келейником у єпископа Нестора – намісника Києво-Печерської Лаври. В 1959 році Симеону виповнилося 20 років і його запитали, ким він хоче стати: священником чи монахом? На той час у нього була кохана дівчина Ольга і йому хотілося лишитися з нею. Але у священстві нічого просто так не буває – на все воля Божа. При виборі він розгубився. Коли намісник помітив його розгубленість, то порадив йому покласти три покони до ікони Божої Матері і написати дві записки про свій вибір. Намісник

золота, яку він береже, а вона його. Вінчання проходило у Володимирському Соборі 14 червня 1959 року. Людей був повний собор і присутні говорили, що такого вінчання не бачили ще з часів революції. Вінчав їх протоієрей Василь, диякон Лаврентій і протодиякон Антоній. Після одруження батюшка Симеон залишився секретарем у єпископа Нестора. Пробув він на своїй посаді до

1961 року, поки не закрили Лавру, зробивши з неї музей. Владика Нестора направили служити в Харків на службу в церкву, а батюшка Симеон у Харків їхати відмовився. У Києві отримав однокімнатну квартиру. Влаштувався водієм у Держплан. Пропрацювавши там 5 років, задався

Патріарх Володимир (в центрі) і отець Симеон, (після нагороди другим хрестом) і син Володимир

цільно, якщо отримає більшу квартиру, бо було вже троє дітей, то буде у Філарета просити благословення йти у священники. Згодом митрополит Філарет висвятив Симеона у священники. Всього неділю він побуде дияконом, а потім, в 1972 році, направили його в Березань – служити в храмі. В Березані до нього зверталися з різними проханнями: освячувати кабінети, квартири, робочі місця, автомобілі. Зверталися судді, прокурори, комуністи, партійні і не партійні. З усього району на службу в церкву йшов народ. В 1987 році митрополит Філарет на день його народження робить йому подарунок і переводить батюшку Симеона служити у церкву в наше рідне село Петропавлівську Борщагівку.

На цей час він вже закінчив духовну семінарію, мав чотирьох дітей – дві дочки і двоє синів.

Батько його продовжував служити в м. Первомайську, проживав один у маленькій кімнатці і помер на свято Преображення Господнього в 1975 році на 85 році життя.

Старший брат Симеона пише листа у прокуратуру з проханням реабілітувати батька, але отримав відповідь, що можуть компенсувати цих 20 років за батька, але сім'я відмовилась від компенсації.

Мама захворіла на серце і через рік після батькової смерті померла в 1976 році. Так вони з батьком бачились єдиний раз, після звільнення його з каторги.

Ой долі, долі людські! Скільки про вас ще можна описувати? У кожної людини доля своя, особлива, а у священників вона майже у всіх однакова – каторга за віру і любов до Бога. Чому ж Бог любить всяку людину, а вороги поспішають убити у віруючій людині навіть душу. Хоча вони добре знають, що душу людини вбити неможливо. Це я трішки відхилилася від теми.

Батюшку Симеона я не дуже пам'ятаю з перших днів і місяців служіння в нашому храмі. По волі Божій я хрестила свою онучку Анастасію, коли їй був 1 рік – в 1988 р. Хрестив її батюшка Симеон, а перед цим я побувала в нього на службі, прислухалась до його проповіді, придивилася, що він не такий вже і суворий, яким здавався мені раніше.

З перших днів перебування на літургії мені впала в очі дуже красива жінка-регент. Я розпитала у людей, хто вона і звідки? Мені сказали, що це батюшки Симеона дружина – Ольга. Я помітила в ній не тільки красу, а і її скромність по відношенню до людей. Вона була ще й свічницею, всі прихожани

нього, то цілий день для тебе – свято. Де дівається і смуток, і хвороба, яку ти насилу пересилила, щоб дійти до церкви. З молитвою батюшки Симеона все проходить – і хвороби, і інші проблеми.

Про все забуваєш і чекаєш знову дня, щоб піти до храму. Різниця між церквою і миром в тому, що в церкві всі люди поєднані любов'ю до Бога, а вчить нас цьому наш мудрий, справедливий, вимогливий батюшка Симеон.

То ж не даром батюшку ще зовсім маленьким любили в Лаврі за любов до Бога. Недарма, коли він служив у Березані, до нього потягнулися не тільки прості, добрі люди. Навіть і ті, що раніш не вірили в Бога, атеїсти, комуністи, судді, прокурори – всі просили прощення і допомоги у батюшки Симеона.

Батюшка Симеон має багато нагород за служіння Богові і людям. Ось показує найголовніші :6-7 вересня 1994 року нагороджений Митрою; 27 квітня 2009 року нагороджений правом служіння з відкритими Царськими Вратами до «Отче наш»; 30 травня 2012 року нагороджений правом носіння другого хреста з прикрасами.

Це найвища нагорода у священстві. Вручав йому цю нагороду митрополит Володимир Київський і всієї України. Це підтверджує фото, яке ми бачимо на сторінці газети.

Тож спасибі Вам, батюшка Симеон, що з Вашого благословення дає Господь і мудрість, і терпіння. І ще за те, що коли я повертаюся із храму додому, то себе так почуваю, неначе лечу на крилах, неначе зі своєї душі я камінь пудовий знімаю.

І свою розповідь про батюшку хочу закінчити такими словами:

Спасибі мій краю за виткане серце,

За мамину силу й терпіння, За слово від Бога, що з вуст моїх л'ється,

За віру в живуче коріння.

Ці слова знову ж таки відносяться до батюшки Симеона, який має двох синів, двох донечок, онуків, які тим чи іншим чином пов'язані з церквою і священством.

Тож низький уклін Вам, дорогий наш батюшка Симеон! За 25 років служіння в нашій церкві, за тисячі викуваних душ і сердець. Довгих років Вам життя і успіхів у нелегкій ниві, яку ще потрібно діяти. Вітаємо Вас, дорогий наш наставник з 40-річчям служіння Богу, з них 25 років в нашому храмі Симеона Стовпника і з Храмовим святом Вас. Низький Вам уклін!

**З повагою до Вас
прихожани та жителі села
Петропавлівська Борщагівка**

Розмова патріарха Володимира з отцем Симеоном

перевели у Флорівський монастир і назвали її благочинною.

Коли батюшка Симеон був 4-5-річною дитиною, бігав з монастиря у Києво-Печерську Лавру. Там його всі любили, знаючи його батька й маму, допомагали хто чим міг.

сказав: «Що витягнеш – те і буде твоє». На щастя Мати Божа послала йому записку одружитись. Питання про одруження вирішилось на 13 червня. Він одружився зі своєю коханою Ольгою. Єпископ Нестор благословив їх іконою з оправою із срібла і

МАЙБУТНЄ КРАЇНИ, МАЙБУТНЄ СЕЛА!

День народження святкує Петропавлівська Борщагівка, що славиться по всьому світу землями родючими, народом трудолюбивим, хлібом духмяним та піснею дзвінкою. Як могутній Дніпро, складається із тисячі маленьких річечок, так із безлічі дзвінких голосочків, формується пісня українського народу, що по справедливості зветься його душею - глибокою, сердечною, щирою!

І на нашій Петропавлівській землі не втихає пісня, не переводиться споконвічна українська таланість – співати. І прославляють наші юні артисти, село наше по всій Україні, і славлять державу нашу за її межами.

І так із цих маленьких успіхів, мов із дитячих пазликів, складається великий успіх нашої Батьківщини!

Отож, гордись країно своїми талантами, пишайсь, село, своїми односельцями!

Иринка Мамікіна

Учениця 5-Б класу Петропавлівсько –Борщагівської ЗОШ
Нагорожена дипломом за III місце у Всеукраїнському конкурсі « Джерело надій», Нагороджена дипломом за I місце в міжнародному конкурсі « Золоті зірки літа»

Лауреат шкільного конкурсу «Академічний Вокал»

Двічі лауреат конкурсу «Козацька Слава» в м. Севастополі

Учасник конкурсу «Чорноморські ігри» 2012 р.

Має мрію стати відомою співачкою, а найбільш за все любить літній відпочинок на південному березі Криму

Ансамбль « Козацькі Мальви» під керівництвом Анатолія Гребеня

Лауреати конкурсу «Козацька Слава» в м. Севастополі
Без цих юних артистів не обходиться ні одне шкільне свято.

До складу входять учні нашої школи: Іра Мамікіна, Юля Шинкаренко, Андрій Бесараба, Ерьомин Андрій, Женя Заїка, Максим Стецюк, Іванка Малащук, Настя Пархоменко, Настя Костенко, Маша Заброцька.

Віталій Мирвода

Учень 11 класу Петропавлівсько –Борщагівської ЗОШ I-II ступенів
Нагороджений дипломом за III місце у Всеукраїнському конкурсі «Чорноморські Ігри» у складі ансамблю « Забава»

Учасник багатьох конкурсів, як співочих, так і танцювальних.

Мріє, полюбуватися красою нашої землі, за штурвалом літака та очистити річку в нашому селі. В майбутньому не уявляє себе без сцени, в яку закоханий з дитинства.

Іванна Орлюк

Учениця 8-А класу Петропавлівсько – Борщагівської ЗОШ I-II ступенів
Солістка фокально-естрадного ансамблю « Забава»

Отримала диплом лауреата десятого ювілейного фестивалю народної творчості "Дзвени піснями моя земле" в Севастополі. 2009р.

Бере участь в багатьох фестивалях таких, як II міжнародний конкурс "Art Premier 2011", "Золоті барви", "Чорноморські ігри". Іванка любить все робити самостійно з відповідальністю.

Просто витрачати час – це не про неї. У неї багато роботи, вона ставить перед собою серйозні цілі. Має багато мрій.

Ангеліна Порхомнюк

Учениця 8-А класу Петропавлівсько – Борщагівської ЗОШ I-II ступенів
Солістка фокально-естрадного ансамблю « Забава»

Лауреат міжнародного конкурсу «Дитяча нова хвиля» 2011р.

Учасник конкурсу « Чорноморські ігри» м. Судак 2012р.

Ангеліна дуже багатогранна особистість. Має талант до малювання, обожнює кататися на ковзанах. Та найбільш за все закохана в музику, сцену та пісню.

Віола Литвиненко

Учениця 6-А класу Петропавлівсько – Борщагівської ЗОШ I-II ступенів
Нагороджена дипломом за III місце в конкурсі « Мама рідна, ти моя молитва» (Черкаська обл.), 2010 р.

Нагороджена дипломом за I місце в обласному фестивалі « Грайлива веселка» 2011р.

Нагороджена дипломом за II місце в XIII Всеукраїнському Фестивалі-конкурс і "Дитячий пісенний вернісаж – 2011» (м.Київ)

Пройшла до фіналу у телешоу "Рось шукаєталанти" 2011 р
28 квітня 2012 р. взяла участь у звітному концерті, що відбувся у Центрі культури і мистецтв Міністерства внутрішніх справ (м.Київ)

Вважає, що успіх залежить від власного бажання досягнути цілі. У майбутньому себе бачить насамперед успішною. Мрій має дуже багато, і вірить у те, що вони неодмінно здійсняться.

Юля Шинкаренко

Учениця 5-Б класу Петропавлівсько –Борщагівської ЗОШ I-II ступенів
Лауреат всеукраїнського конкурсу «Козацька Слава» в м. Севастополі.

Володіє сильним, народним голосом. Дуже артистична особистість. Любить співати, і мріє стати народною артисткою.

У разі систематичних занять, постійних виступів на сцені має всі можливості.

КАЗКОВИЙ ПОЧАТОК НАВЧАЛЬНОГО РОКУ

Талановитий колектив дитячого садочка «Маятко» на чолі з завідуючою Раїсою Леонідівною Горошко

Закінчилося тепле літечко і час знову приступати до справ. Декому йти на роботу, декого кличе чарівна пісня шкільного дзвіночка, а ще на когось чекає затишний садочок. Знову вщент заповнились маршрутні таксі. Дороги перетворились на суцільні довгі, предовгі пробки автівок - життя знову набрало робочого ритму. І трішки сумно,що позаду лишилися незабутні відпустки та веселі канікули. І так хочеться закрити очі і, як по дотуку чарівної палички, опинитися там, де весело, там, де святково, там, де панує казка...

Саме казкою розпочалося життя у нашому садочку «Маятко». Прийшовши з літнього відпочинку, малята відразу потрапили в справжнісіньку казкову феєрію, підготовлену для них педагогічним колективом. Привітати діток з Святом Знань завітали до садочка

активну участь. Співали пісеньки, танцювали з Буратіно запальний танок,розповідали вірші, розгадували загадки, грали цікаві естафети.

Свято вийшло напрочуд тепле і домашнє, певно тому, що дітки впізнали під гримом акторів, таланту і умінню яких можуть позаздрити навіть професіонали сценічної справи, своїх рідних вихователів, тому так безпосередньо, по дитячому щиро реагували на побачене.

Сценаристом та організатором цього чудового дійства, а також по сумісництву чарівна фея стала Онищенко Олена Василівна – музичний керівник дитячого садочка « Маятко». Хистом та акторською майстерністю дітлахів вражали Юлія Володимирівна Вінницьківська, Олена Олександрівна Єременко, Олена Леонідівна Ковінченко, Олена Анатоліївна Сукретна. Видовище проходило

чарівна фея та герої казки «Золотий ключик»: красуня Мальвіна, чудернацький Буратіно та хитренька лиска Аліса, якій таки вдалося перехитрити простуватого Буратіно. Та завдяки порадам феї, та,звичайно, допомозі малят, Буратіно виплутався з цієї неприємності і дістав чарівний ключик до Країни Знань. Дітки так прониклися долею жартівника – Буратіно, що щиро в один голос благали Раїсу Леонідівну, завідувачу дитячим садочком, прийняти цього бешкетника до свого колективу.

Завітало до діток на свято і квіту-че Літечко,щоб попрощатися з дітлахами і трішки розважити їх. Малята не лише з цікавістю спостерігали за дійством, а й брали

під неперевершений музичний супровід, який забезпечила Алла Леонідівна Ковальчук, яка уміло справилася з пультом звукорежисера.

В завершення привітала зі святом знань малят і Раїса Леонідівна Горошко, побажавши діткам міцного здоров'я, щирих посмішок та побільше радості в їхньому житті, додала,що садочок щиро радий зустріти їх знову.

З таким феєричним початком нового навчального року, та з таким професійним колективом, без сумніву, що цей рік буде для малят напрочуд цікавим та повчальним.

Ольга ЗАЙКА

ЖИТТЄДІЯЛЬНІСТЬ СИМЕОНА СТОВПНИКА

Преподобний Симеон походив з Каппадокійського поселення Сисан. Батьки були християнами, мати — візантійська християнська свята з Антіохії — Преподобна Марта. З 13 років Симеон пас овець, і робив це з великим бажанням. Любив відвідувати храм Божий, уважно слухав богослужіння і Євангелію. Запали в душу заповіді Блаженств. Один старець-богослов пояснив йому одного разу зміст цих заповідей. Тоді Симеон, не заходячи додому, направився в монастир. Було йому в цей час 18 років. Після довгих і слізних прохань Симеона ігумен прийняв його в монастир. Аскетичні подвиги Симеона стривожили ігумена і він порадив молодому ченцю послабити вимоги до себе самого, або покинути монастир.

Симеон пішов з монастиря і поселився на дні високого колодязя. Але скоро ігумену в сонному видінні явився Ангел, який звелів повернути Симеона в монастир. Та Симеон недовго перебував в монастирі. Подався в кам'яну печеру неподалік від села, де і прожив три роки, укріпившись в суворому чернечому житті. На період святої Чотиридесятниці він повністю відмовився навіть від води і хліба, до того ж двадцять днів молився стоячи.

Тим часом в народі розійшлася звістка про його подвижницьке життя. До нього почали приходити люди, які шукали духовної підтримки, молитви і благословення.

Остерігаючись мирської слави, і дотримуючись самотності, Симеон побудував стовп висотою 4 метри, а згодом підвищував його, де влаштував собі маленьку келію для молитви.

Але найбільше дивувало людей те, що в спеку і холод, вдень і вночі він стояв на молитві. Це переконало і просвітло тисячі людей, що перебували в гріхах і блуді.

Описати все, що робив Симеон для спасіння людей однаково, що виміряти глибину океану. Стовп, на якому жив св. Симеон був обнесений залізною огорожею і жінкам було суворо заборонено за неї заходити. Одного разу сталося так, що при-

йшла старенька жінка і забажала побачити Симеона. Це була його рідна мати свята Марфа, яка 27 років не бачила сина, і якого нарешті знайшла. Коли сказали Симеону, що то мати хоче його бачити, він передав прохання, щоб трохи перепочила, і, коли вона сіла відпочити, Бог покликав її до себе. Неживу принесли її до стовпа. Св. Симеон глянув на мертве тіло, попрощався, поцілувавши його, і мертве тіло матері освітілось блаженною усмішкою.

Прп. Симеон прожив 80 років, з яких 47 років простояв на стовпі. Завдяки йому безліч людей увірували в Христа і прийняли хрещення. Слава про св. Симеона і його святість докотилася і до імператорського палацу. Антиохійський Патріарх Домнім (441–448 рр.) провідав Преподобного, відправив при ньому Божественну Літургію, причастив святого подвижника. Багато подвижників, які перебували в пустині, дізнавшись про подвиги Симеона, вирішили перевірити, чи угодні його подвиги Богу. Вони відправили до нього своїх посланців, які повинні були від імені пустельників заявити Симеону, зійти зі стовпа. А коли св. Симеон виявить свою непокірність, їм було нака-

зано насильно зняти його. Якщо ж св. подвижник проявить смирення і послухається всієї братії, то йому дозволять далі продовжувати свій подвиг.

Св. Симеон виявив повний послух і глибоке християнське смирення.

Про кончину св. Симеона першим дізнався його учень Антоній. Стривожений тим, що його наставник вже третій день не показується народові, піднявся по драбині на стовп і знайшов його мертвим. Тіло було в стані молитви. Святий подвижник помер в 459 році, проживши 103 роки.

Його похоронили недалеко від стовпа, на якому він подвизався, а згодом на місці, де стояв стовп, побудували монастир.

Православна Церква вшановує прп. Симеона Стовпника і його матір прп. Марфу 14 вересня.

Оголошення

Селу Петропавлівська Борщагівка – 515!

14 вересня 2012 року о 16.00 відбудеться святкування Дня села Петропавлівська Борщагівка. Святкування буде проводитись на співочому полі біля сільської ради.

У програмі проведення свята – масові ігри та розваги, виступи самодіяльних пісенних колективів, концерт за участю популярних артистів України. По закінченню святковий феєрверк та дискотека.

Шановні мешканці Петропавлівської Борщагівки та гості села! Запрошуємо всіх взяти активну участь у святкуванні Дня села.

Виконком сільської ради.

Загублений диплом спеціаліста КВ №11319195, виданий на ім'я Ковальчука Віктора Сергійовича 29 червня 1999 року Київським державним лінгвістичним університетом, вважати недійсним.

Пам'яті Павла Бондаренка

6 вересня цього року на 57 році пішов з життя чудовий батько, турботливий дідусь і коханий чоловік – Павло Борисович Бондаренко.

Все своє життя він присвятив своїй сім'ї та старанно виконував обов'язки глави родини. Разом з дружиною підняли двох дітей – дочку та сина, допомагали виховувати онука. Пропрацював на заводі «Електронмаш» водієм 33 роки. Завжди відгукувався на біди інших, допомагаючи людям ділом або добрим словом.

Хай земля тобі буде пухом.

З глибоким сумом дружина Ольга, дочка Юлія, син Юрій, зять Олександр, внук Діма, рідні та близькі.

БОРОТЬБА ЗА МЕДАЛІ ТРИВАЄ

У середу п'ятого вересня, СК «Чайка» знову приймала гостей з Бучі. Щоправда цього разу матч проходив вже у рамках чемпіонату Київської області, де вони на той час посідали другу і четверту позицію відповідно. «Чайка» підходила до цього матчу у якості фаворита, адже вони на цьому ж полі, майже без проблем перемогли «Бучу» у чвертьфінальному матчі за кубок області з рахунком 4:1. Тож враховуючи це, команда з Петропавлівки мала усі шанси закріпитися на другій сходинці ще міцніше. У минулому, 19 турі, наша команда з рахунком 2:1 на виїзді переграла «Росичі» з Богуслава, а отже настрої на гру у них мав бути переможним.

Матч розпочався о 17-00 і, зважаючи на те, що був будній день, вболівальників «Чайки» було відносно багато. Чого не скажеш про «Бучу», що традиційно привозила чимало так званих «постійних» вболівальників, яких на початку матчу здавалось би не було взагалі. Мабуть, саме тому господарі поля вже з перших хвилин притисли їх до власних воріт, не даючи змогу пограти у «свій» футбол.

Але ця перевага тривала не так довго і через хвилину двадцять від початку матчу – гра майже повністю вирівнялася. Команди просто обмінювалися непримітними атаками, а сама ж гра здебільшого проходила у середині поля. Чесно кажучи, матч взагалі був дещо нудним і лише наприкінці другого тайму було створено кілька небезпечних моментів.

У другому таймі гра поживавішала. Можливо фактором для цього стало прибуття фанатів ФК «Буча», які одразу ж почали викрикувати різні кричалки, бити у барабан та кілька разів запалювали димові шашки. Останнє, до речі, викликало чималу цікавість у зграйки дітей, що одразу ж прибігли подивитися на дим що йшов зі стадіону. Тож глядачів дещо побільшало.

Під вигуки вболівальників команда гостей «понеслась» вперед. Вони почали пресингувати господарів поля на власній половині, цим самим не даючи їм змоги створювати атаки. Та сказати, що Буча виглядала сильніше «Чайки», не можна. Можливо дещо свіжішими, але Петропавлівці також створювали моменти. От лише вдало їх завершити так і не вдалось.

Натомість Буча, приблизно на третій чверті другого тайму, таки реалізувала один із своїх моментів. М'яч у сітку забив один із легіонерів команди, тим самим вивівши гостей вперед –1:0. Відповісти чимось гідним «Чайці» так і не вдалося. Скоріше за все вся причина у втомі, адже зараз у них дуже тісний графік матчів. Та всі ми віримо, що зовсім скоро «Чайка» знову витіснить Бучу з другого місця турнірної таблиці, на яке ті піднялися після перемоги над командою з Петропавлівської Борщагівки. «Чайка» ж у свою чергу спустилася на третю сходинку. Та у наших є гра в запасі, а відрив за втраченими від «Бучі» складає лише одне очко. Тож погодьмося, що шанси все ж таки великі і все залежить лише від наших футболістів. Тож черговий раз побажаємо їм удачі.

Місце	Команда	І	В	Н	П	Го	М	П	Р	О
1	(1) «Колос» (Ковалівка)	2018	1	2	67	11	54	55		
2	(2) ФК «Буча»	2014	2	6	40	19	21	44		
3	(3) «Путілка»	2013	2	6	43	22	21	41		
4	(4) «Титан» (Синьків)	2013	2	6	45	34	11	48		
5	(5) СК «Чайка» (П.Борщагівка)	2012	4	4	42	19	23	46		
6	(6) «Холд-Лобовий» (Станиця)	2012	3	5	40	16	22	39		
7	(7) «Росичі» (Богуслав)	2012	3	5	31	20	11	38		
8	(8) «Дніс» (Вилорів)	1912	2	4	37	15	22	38		
9	(9) «Рубін» (Полісся)	1911	1	7	28	24	4	34		
10	(10) «Динамо» (Фастів)	197	4	8	21	26	-5	25		
11	(11) «Динамо-Академія» (Київ)	205	2	13	38	54	-18	17		
12	(12) «Мурзил»	203	4	13	18	46	-28	13		
13	(13) «Волгарь»	202	2	6	12	16	33	-15	12	
14	(14) «Яготин»	203	3	0	17	20	57	-37	9	
15	(15) «Борислав»	192	0	17	11	51	-40	6		
16	(16) «Лідер» (П.Борщагівка)	199	0	4	15	21	69	-48	4	

Подяка

НАЙКРАЩІ ДОРОГИ У СВІТІ – ДОРОГИ ДО ЗНАНЬ, ДО ОСВІТИ!

Жителі села Чайки, діти яких навчаються в Петропавлівсько-Борщагівській ЗОШ І-ІІІ ступеня, щиро дякують районній державній адміністрації, районній раді та відділу освіти, а саме: голові РДА Зайцю Олександрові Віталійовичу, його першому заступнику Шкавроні Миколі Івановичу, заступнику голови районної ради Костині Віктору Анатолійовичу, Петропавлівсько-Борщагівському сільському голові Кодебському Олексію Івановичу, директору школи Татуревичу Миколі Олександровичу за вирішення питання щодо перевезення дітей на навчання до Петропавлівсько-Борщагівської школи, а також дякуємо районній організації партії Партії регіонів, яка активно допомагала вирішувати питання організації транспорту.

Батьки безмежно вдячні всім тим, хто проявив турботу і допоміг у вирішенні питання перевезення наших дітей на навчання до школи.

Батьки учнів села Чайки.

Вітання

СЕРДЕЧНО ВІТАЄМО МАТЮХІНУ ІРИНУ З 18-РІЧЧЯМ

Хай щастя сьогодні зорею світить,
Вісімнадцять - найкраща пора,
Для тебе - усі найчарівніші квіти,
Ласкаві, ніжні і добрі слова.
Хай юність й красотою процвітають,
А доля успіх безцінний несе,
Теплом і любов'ю завжди очі сяють
Й задумане здійсниться все!

З любов'ю мама Олена, дядя Саша, сестричка Анечка, бабушка Валя, дідусь Володя, а також родичі Таня, Вася, Даша.

Оголошення

Ремонт пральних машин, електроплит, посудомийних машин, бойлерів.
(067) 981-31-69; (066) 390-28-04

ГАЗЕТУ НАБРАНО І ЗВЕРСТАНО НА КОМП'ЮТЕРНОМУ КОМПЛЕКСІ «МЕДІАСВІТ»

Трибуна Петропавлівської Борщагівки

Свідцтво про державну реєстрацію Кі 909 від 27.10.2005. Тираж 3000 примірників.

Редакція не завжди погоджується з авторами публікацій та залишає за собою право редагувати надіслані матеріали.

За зміст реклами відповідальність несе рекламодавець.

Редакція не листується з читачами, не веде дискусії на сторінках газети.

Головний редактор Михайло ГРИЩЕНКО
Дизайн та верстка Павла ГРИЩЕНКА

Адреса редакції:

Київська область Києво-Святошинський район,
с.Петропавлівська-Борщагівка,

вул. Шкільна, 27а.

Телефони: 7-90-03, 406-57-43;

E-mail: mediadruk@mail.ru